De Siberische kou

Urenlaank, doagenlaank, wekenlaank, joa moandenlaank, haar de Siberische kou al lopen. Over mooie wegen, over male wegen, mor aingoal deur en nooit weeromme.
Bie de grinze bleef ze stoan. Ze kwam van hail wied vot.
'Deu!' ruip de Siberische kou. 'Deu! Hoera!'
Heur bontslovven wazzen al glad te waarm. Ze knupde de rode daze om heur haals n beetje lözzer. Ze tol heur zwoare poten op, links-rechts-links-rechts, en stapde over de grinze. Ze ston op n weg zunder bochte. n Grieze weg mit donkergrieze vlakken en widde vogelpoep. Aan weerszieden luipen rechte sloden mit grode lappen gruinlaand derachter. En baauwlaand mit knarriegeel koolzoad. Of gruin van t jonge koren of nog gries en koal. Z waart -bon de koien keken nijsgiereg noar de Siberische kou dij doar zo mor over de grinze stapt was.
Bovenaan de lochtstonden wolkies, rond en stille. En rnaank dij widde wolkies lagde de zunne en kuurde zien stroalen der persies tussendeur. De wind bluis zachies. Vogels vlogen rond of zatten permanteg op heur aaichies en gounent haren al jonkies. De zummer was in aantocht.
t Is prachteg hier en niksnait kold,' zee de Siberische kou en ze vuil de de zunne over heur haile lief. De rode daze om heur haals leek roder as rood. 'Hier blief ik. In dit laand, woar t nait aaltied snijt en vrust en störmt.'
De iespegels aan heur neuze begunden veurzichies te druppen. Ze stook heur kop in de waarme wind en bölkde mit lange uuthoalen. En doar luip ze. Midden over de weg. n Grieze weg mit donkergrieze vlakken en widde vogelpoep. Ale vogels in de locht keken noar heur. Ze vonden t mor roar dat doar n kou luip zunder boer. Ze flapden opgewonden mit heur vleugeltjes en ze piepden mit schelle stemmechies.
'Kiek, n kou zunder boer.' Mor t geluud verwaaide boven t laand.
De Siberische kou stapde vrolek wieder. Bie zetten wupde ze heur achterpoten n indje de locht in. Zo gelokkeg was ze. Zo vrij ...
Nog even, dochde ze, en din goa ik lekker aan de kaande van de weg van t gras smikkeln. En as ik zat bin, goa ik lekker op slootswale liggen te sloapen. Zo dou ik dat.
Ze vuilden druppie op heur neuze valen. Tik ... Zollen heur winkbraauwen ook al deuen? Mit n scheel ogie loerde ze omhoog. Joa hur, aan ale hoartjes hongen fiene druppen.
'Ik wol dat ik floiten kon,' zee de Siberische kou. 'As ik dat kon, din zol ik nou van bliedschop floiten.'
Inains bleef ze stokstief stoan. De zolen van heur bontslovven sleten in ainmoal deur. Heur poten schorden zo haard over de weg, dat staintjes ale kanten opschoten. n Tiekie rolde van schrik op zwn rogge.
'Wat is dat doar veur n bewegend obstoakel?' ruip de Siberische kou mit ogen as theeschuddels.
Heur steert schoot de locht in. 'Dat liekt ja wel n goldrenet op pootjes!'
Ze bleef onbewegelk stoan te wachten, want ze was n klaain beetje bange.
'Goidag, boekou,' zeet vrumde wezentje. 'Goidag. Ik bin de appelmoes. De ainegste appelmoes op de haile wereld. Wel bist doe en wat wilst doe hier.'
'Ik bin de Siberische kou en ik wil hier geem wonen blieven.'
'n Asielzuiker dus,' zee de appelmoes. 'Doar mout we wat aan doun.' Hai kraabde zok achter zien oren. 'Wacht ais even. Ik mout aan t prakkedinken.'

De appelmoes ging zitten en krolde zien steert om zok tou. Zien pootjes sluig e veur zien ogen.

'Eh ... eh ... ,' zee de appelmoes. 'Eh ... tja ... '
'Eh ... eh ... ,' zee de Siberische kou. 'Eh ... tja .. .'
'Woarom bist doen asielzuiker?' vruig de appelmoes en hai nam zien pootjes van zien ogen.
'Komst doe uut n aander laand?'
'Wat ja n vroagen touglieks,' zee de Siberische kou. 'Mor goud, ik kom uut Siberie. Ik bin ook ja n Siberische kou.'
'Ik haar al zo'n veurgevuil dat ter vandoage wat vrumds gebeuren zol,' piepde de appelmoes.
'Mor op n Siberische kou, nee, doar haar ik nait op rekend. Doe wel?'
'Dat is in mien geval stoer te zeggen, kammeroad,' zee de Siberische kou.
'En woarom bist doe hier, boekou?'
'Mien moeke zat aal aan mie te foedeln mit rode dazen, tegen mien kolle liefzere. En mit grode buusdouken, tegen mien lekkende neuze. En ieder weke wol ze mie d'oren wassen. En mien steert schoonmoaken.'
'En doar wuirst doe dik flaauw van. Begriepelk Volkomen begriepelk. Veur zokswat wor je soms te groot. Tja ... tja ... '

'Tja, persies,' zee de Siberische kou.
t Was doodstille dou ze zok baaident n zetje stille huilen. De vogels zatten aan de kaande van de weg nijsgiereg mit stille te wezen. Ze wollen ales beuren. En as je ales beuren willen, mout je nait kwedeln. Dat wozzen ook de vogeltjes wel.
'Mor,' zee de appelmoes inains, 'as ik n stee veur die heb, is t probleem ja oplöst.'
'Dat liekt mie wel ja, ducht mie,' zee de Siberische kou.
'Logisch,' piepden de vogels. 'Zo logisch as wat.'
'Boekou,' zee de appelmoes plechteg, 'ik wait n prachteg stokje gruinlaand. Bist veurlopeg onder de pannen.'
'Prima, prima!' ruip de Siberische kou. En ze ruip nog wel tien keer prima, want veur n prachteg stokje laand haar ze ales over.
'Hou haist doe?' vruig de appelmoes.
'Ik hait van niks. Ik heb n nummer in mien oortje. Nummer 9641 JK.'
'Nummer 9641 JK? Zo kin ik die toch nait nuimen? Doar strompel je over mit joen tonge. Waist wat! Doe haist Sibke! Sibke van Siberie!'
'Prima, prima!' ruip Sibke weer en ze vuilden waarm gevuil in heur moage. 'Zo heb ik aaltied al haiten wild, Sibke! Sibke van Siberie! Prima aine, prima twije, prima drije, prima vare, prima vieve ... '
'Ho mor, mans genogt zo. En nou nait langer teutjen,' kommedaaierde de appelmoes. 'Ratsekidee!'
'Ratsekidee?'
'Da's turbotaal,' zee de appelmoes. 'Ik heb de laaiden over ales. As je over onbekinde wegen raaizen in n onbekind laand, mout je nait verdwoalen.'
'Dat is zo,' zee Sibke. 'Hest doe gain echte noam?'
'Zeker wel, Sibke. Ik hait Appie. En nou, ratsekidee en voorwaarts ... marssss!'
En doar gingen ze hin, Sibke, de Siberische kou en Appie, de ainegste appelmoes op de haile wereld. Appie zong n haile toonladder omhoog, do-re-mi-fa-so-la-ti-do, en weer omdele, do-tila-so-fa-mi-re-do. En Sibke sluig de moat mitheur steert. De vogels vlogen mit veul lewaai veur heur aan.
'Sibke komt deraan!'
En aalgedureg kwam der n wit stee bie op de weg.
'Wat?' vruigen de vogels op heur nusten.
'Sibke komt deraan!'
'0, Sibke komt deraan,' zeden de vogels op heur nusten en ze gingen heur vleugeltjes oppoetsen. Sibke was slim nijsgiereg noar heur gruinlaand, dat kin je wel begriepen. Mor ze wachtde rusteg of. Appie zol t wel waiten ...

Auteur: Gré van der Veen